

Vi holdt til på de to små rummene vore i 2<sup>den</sup> etg. på Viskolen.  
 alle hans heftige sinns stormer kaste lyst og uir, ingen jern  
 glødet i hans iver mer.

Engang havde han læst den unge dikteren i Sætt knyttet hændene  
 mot Gud: "Du har troet paa mig og nu ikke at jeg aldrig bryer  
 mig i motgang!"

Nisse ordene kunne vellet sætt som motto over Hnut Samværens  
 eget liv. Bør medgang, skibrens godhet hadde bryd ham - helt uet  
 i først av ydmykt glede. Men nu bryde han sig tilsvist for motgang  
 Og tidde. Han hadde prøvtt å tale, det var da han i 48-49 omvælt  
 det som var ham berøtt av øjtsverner og skrev "På gjengrotte Steir".  
 Prøvet mislyktes, både boken og all diskusjon om den blev korset i fotslen.  
 Ennå i to år talte han om "min lille bok" som om et forulykket barn.

Nå var alle kje, ønsker og krev skilnet i dette uet: et kan mitte slippe å see  
 en eneste av døgnet 24 timer slene. Han mitte vite et menneske si ud et han  
 bare behøvte å rekke hænden ut. Vi hadde ingen pletterke, det blev skrevet  
 for mig både natt og dag til å sette her og sykle med boken. Den  
 blev til i et slaps brøp: Livets rol og skiflende skygger som slo og mot mig  
 fra alle brevene, hans og mine, som lå foran mig på bordet, og si det  
 uspenlige grå lyst her, nu i dødens forvættelse

Det mitte gi en vien tomme og skimming til den som skrev, Uet  
 lett var det ikke å innpasse de siste 10 års hendelser i denne skimmingen.